Sygn. akt **OS 15/21**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodnicząca: r.pr. Joanna Kłos-Czerwińska

Sędziowie: r.pr. Ewa Piórecka - sprawozdawca

r.pr. Teresa Silmanowicz

Protokolant: Jakub Bielecki

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...)r. sprawy ze skargi (...)na postępowanie radcy prawnego (...)oraz radcy prawnego (...)na skutek odwołania z dnia (...)r. - wniesionego w dniu (...)r. - od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...)r., sygn. akt RD-(...)o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...)r., sygn. akt RD-(...)o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący: Członkowie:

…… …… ……

Joanna Kłos-Czerwińska Ewa Piórecka Teresa Silmanowicz

Sygn. akt **OS 15/2021**

UZASADNIENIE

Okręgowa Izba Radców Prawnych w Lublinie w dniu (...)r. otrzymała zawiadomienie Pana (...)z dnia (...)r. informujące o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego (...), radcę prawną (...)i radcę prawnego (...). Zawiadomienie niniejsze, Skarżący przesłał do Prezesa Sądu Rejonowego dla (...)w (...), które następnie przekazane zostało według właściwości do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie. Zawiadomienie zostało uzupełnione przez Skarżącego pismem z dnia (...)r., które wpłynęło do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (...)r. Skarżący zarzucił radcom prawnym brak profesjonalnego i należytego wykonywania obowiązków w toku postępowania wszczętego przeciwko niemu z powództwa (...)-(...)w dzielnicy (...)o zapłatę kwoty 497,00 zł, tytułem nieopłaconego czynszu najmu lokalu. Skarżący podał, że w toku postępowania sądowego pełnomocnicy powoda świadomie nie wskazali adresu, pod którym aktualnie przebywał, czyli Zakładu Karnego we (...). Skarżący stwierdził, że pełnomocnicy powoda wysyłali przesyłki listowe na jego adres zameldowania, co spowodowało, iż nie został poinformowany o prowadzonym w stosunku do niego postępowaniu sądowym, a następnie postępowaniu egzekucyjnym, a tym samym naruszyli przepisy art. 139 § 1 i § 2 k.p.c. Skarżący stwierdził, że pełnomocnicy wiedząc, że w warunkach więziennych przebywa od dnia 17 maja 2005r. posługując się tymi samymi dokumentami wszczynali kolejne postępowania sądowe i egzekucyjne, w tych samych sprawach, narażając jego jako dłużnika oraz Skarb Państwa na szkody materialne i niematerialne. Skarżący wnosił o to, aby radców prawnych obciążyć wszelkimi kosztami jakie poniósł Skarb Państwa przez wszczęcie postępowań sądowych oraz o to, aby powiadomić organy ścigania o możliwości popełnienia przestępstwa przez w/w radców prawnych działających z naruszeniem prawa, z naruszeniem etyki zawodu radcy prawnego, działających w zorganizowanej grupie przestępczej, działającej na szkodę Skarbu Państwa i interesu prywatnego. W piśmie uzupełniającym Skarżący podtrzymał twierdzenia, że pełnomocnicy w postępowaniach prowadzonych przeciwko niemu posługiwali się wadliwymi, nieprawomocnymi orzeczeniami, wprowadzili w błąd Sąd Rejonowy (...) oraz Komornika Sądowego. Skonkretyzował, że jego skarga dotyczyła sprzecznego z przepisami kodeksu postępowania

cywilnego postępowania radców prawnych (...). Do pisma załączył plik dokumentów, które opisał w jego treści.

Rzecznik Dyscyplinarnej Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zarządzeniem z dnia (...)r. do prowadzenia sprawy ze skargi (...)na radców prawnych: (...)wyznaczył Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Magdalenę Rzedzicką.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie po przeanalizowaniu dokumentacji przesłanej przez Skarżącego, postanowieniem z dnia (...)r. w sprawie o sygn. akt RD-(...), na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 74^1 ustawy o radcach prawnych, odmówił wszczęcia dochodzenia przeciwko (...)uznając, że doszło do przedawnienia karalności czynu dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego opisał przebieg postępowania wymieniając zgromadzone w sprawie dokumenty. Stwierdził, że zgodnie z przedstawionymi dokumentami czyn w postaci niezweryfikowania adresu pozwanego skutkujący licznymi dla niego konsekwencjami w postaci wszczęcia postępowania cywilnego i egzekucyjnego miał miejsce najwcześniej w dniu (...)r. (data sporządzenia pozwu), a najpóźniej kilka dni przed wydaniem nakazu zapłaty z dnia (...)r.

Dokonując analizy prawnej Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, że zgodnie art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu przewinienia upłynęły trzy lata, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 ustawy, jeden rok. Przedawnienie karalności jest zatem przeszkodą procesową w prowadzeniu postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego lub aplikanta radcowskiego. Skonkludował, że w przedmiotowej sprawie przedawnienie w zakresie czynu zarzucanego w skardze nastąpiło w (...)r., bądź w (...)., z uwagi na upływ w tym czasie 3 letniego terminu przewidzianego ustawą.

Skarżący w przypisanym terminie złożył zażalenie kwestionując postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego i zawartą w nim argumentację, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do tego organu, celem powtórnego jej rozpoznania. Zawnioskował ponadto o przekazanie sprawy o sygn. RD-(...)do innej Okręgowej Izby Radców Prawnych, gdyż w jego ocenie istniała uzasadniona obawa nieobiektywnego rozpatrzenia sprawy, co miało miejsce w dotychczasowym postępowaniu.

Zarzucił, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego niewłaściwie rozpatrzył jego sprawę i w sposób nieuprawniony nie dopatrzył się w postępowaniu - (...) niewłaściwego zachowania. Zdaniem Skarżącego, nie można zgodzić się ze stanowiskiem Zastępcy

Rzecznika Dyscyplinarnego, iż w niniejszej sprawie doszło do przedawnienia karalności czynów w sytuacji gdy postępowania wszczęte przez wymienionych radców prawnych jako pełnomocników, toczą się i nie zapadały w nich prawomocne rozstrzygnięcia. Opisując załączone do skargi dokumenty stwierdził, iż wynika z nich, że wskazywani przez niego radcowie prawni założyli grupę o charakterze przestępczym, i wykorzystują jego pobyt w Zakładzie Karnym, prowadzą postępowania sądowe i egzekucyjne z naruszeniem regulacji kodeksu postępowania cywilnego (art. 139, art. 359 § 1, art. 13 § 2, art. 776 i art. 777 § pkt 1^1 k.p.c.), kodeksu karnego i kodeksu cywilnego, wyłudzając od niego nienależne im środki finansowe.

Skarżący w uzupełnieniu zażalenia, w piśmie które wpłynęło do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Lublinie w dniu (...)r. zawnioskował dodatkowo o zmianę zaskarżonego postanowienia z dnia (...)r. i „wyciągnięcie" w stosunku do wymienionych radców prawnych konsekwencji służbowych. Wniósł ponadto o przyznanie mu nawiązki finansowej z tytułu nieuzasadnionego nękania go przez radców prawnych, którzy chociaż wykonują zawód prawnika, postępują sprzecznie z prawem.

Zażalenie wniesione w terminie przez Skarżącego (...)zostało rozpoznane na jawnym posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, który postanowieniem o sygn. akt OS (...)z dnia (...)r. na podstawie art. 437 § 1 w zw. z art. 297 § 1 pkt 1, 4 i pkt 5 k.p.k. oraz art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, uchylił w całości zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia (...)r., sygn. akt RD-(...)i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu postanowienia, w pierwszej kolejności Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że nie zasługuje na uwzględnienie wniosek Skarżącego o przekazanie jego sprawy do ponownego rozpoznania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego innej niż lubelska okręgowej izby radców prawnych albowiem w ocenie Sądu w realiach sprawy podejrzliwość Skarżącego, czy też utrata wiary w bezstronność Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wynikająca z jego subiektywnego odczucia nie stanowi przyczyny do przekazania sprawy celem ponownego jej rozpoznania, organowi innej Okręgowej Izby Radców Prawnych.

Nadto Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że nie ma podstaw prawnych do zasądzenia na rzecz Skarżącego wnioskowanej przez niego nawiązki czy innej rekompensaty finansowej z tytułu poniesionej w jego ocenie, bliżej nieokreślonej szkody.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przedwcześnie uznał, iż sprawa została wyjaśniona w stopniu wystarczającym do wydania

postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia, gdyż istotne w sprawie kwestie nie zostały wyjaśnione albowiem stan sprawy wskazuje, że niezbędne jest przeprowadzenie dalszych uzupełniających czynności sprawdzających, aby ustalić w sposób niebudzący wątpliwości czy mogło nastąpić popełnienie zarzucanych przez Skarżącego przez wymienionych w skardze radców prawnych zindywidualizowanych przewinień dyscyplinarnych.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego konieczne było precyzyjne ustalenie, jakie konkretnie zachowania i dokonane w jakiej dacie przez poszczególnych radców prawnych w ocenie Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego można uznać za spełniające znamiona przewinień dyscyplinarnych, z uwagi na naruszenie przepisów ustawy o radcach prawnych oraz przepisów Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Dopiero w stosunku do tak skonkretyzowanych ustaleń dotyczących sprzecznego z prawem zindywidualizowanego zachowania poszczególnych radców prawnych oraz ustalonej daty tych zdarzeń należało dokonać oceny w zakresie istnienia negatywnych przesłanek procesowych, w tym co do kwestii przedawnienia karalności.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania wymagało także uprzedniego poinformowania radców prawnych o wniesieniu w stosunku do nich skargi zawierającej zarzut popełnienia przez nich przewinień dyscyplinarnych i umożliwienia radcom prawnym ustosunkowania się do skargi (...).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zgodnie z wytycznymi Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego dokonał kolejnych czynności sprawdzających, w tym uzyskał pisma radców prawnych (...), którzy ustosunkowali się do zarzutów stawianych im przez Skarżącego (...). W pismach z dnia (...)r. zaprzeczyli wszystkim zarzutom stawianym w treści skargi i pismach Skarżącego. Podnosili, że wszystkie czynności były wykonywane rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem i zasadami etyki zawodowej i dobrymi obyczajami. Nadto wyjaśnili, że dokumenty w sprawie przeciwko Skarżącemu o zapłatę czynszu tytułem najmu garażu, a przede wszystkim dane adresowe zostały przekazane im przez wierzyciela i zgodnie z zawartą umową najmu garażu, adresem zamieszkania była ul. (...)w (...) i ten adres został wskazany w pozwie jako adres pozwanego. Podkreślali, że zarówno na etapie postępowania przedsądowego i jak sądowego brak było wiedzy, że wskazany przez wierzyciela adres nie był aktualny na chwilę składania pozwu.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego analizując zgromadzone dokumenty nie zauważył nowych okoliczności, które przesądzałyby za wydaniem odmiennego rozstrzygnięcia i dlatego też postanowieniem z dnia (...)r., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2

k.p.k. w związku z art. 74^1 ustawy o radcach prawnych, odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że zachowania radców prawnych nie zawierają znamion czynu.

W uzasadnieniu postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w oparciu o zebrany materiał dowodowy stanął na stanowisku, że zachowania radców prawnych nie wyczerpały znamion czynów dyscyplinarnych. Radcowie prawni działali w interesie swojego klienta na podstawie dokumentów przez niego przedłożonych i podejmowanie czynności w interesie swojego klienta nie może być traktowane jako działanie w zorganizowanej grupie przestępczej. Twierdzenia Skarżącego, że działania radców prawnych w tej grupie miało na celu wyłudzenie od niego środków finansowych są bezpodstawne z uwagi na fakt, że radcowie prawni reprezentowali swojego klienta w granicach przewidzianych przepisami. Radcowie prawni nie popełnili przewinień dyscyplinarnych, czy przestępstw, działali zgodnie z zasadami etyki i przepisami prawa. Natomiast ogólne niezadowolenie z działania pełnomocnika przeciwnika procesowego, niepoparte żadnymi dowodami uzasadniającymi popełnienie jakiegokolwiek przestępstwa nie może stanowić podstawy do ukarania.

Na powyższe postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (...)r. w przypisanym terminie Skarżący wniósł do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego odwołanie. Skarżący w odwołaniu z dnia (...)r. podtrzymał zarzuty zawarte w skardze, podniósł, że według niego radcowie prawni stworzyli grupę osób nękających jego osobę, nie zachowują rzetelnej analizy prawnej dokumentów spraw, w której przemiennie uczestniczyli, a nadto wszczynając postępowania cywilne przeciwko Skarżącemu dopuścili się przewinień dyscyplinarnych z art.3 ust. 1 i 3, art. 6, art. 7 ust. 2 i 3, art. 12 ust.1, art. 38 ust. 3 i 4, art. 53 ust. 1, 2 i 3, art. 59 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Stwierdził również, że stanowisko Zastępcy Rzecznika jest niezrozumiałe, nielogiczne i jest przyzwoleniem na popełnienie szeregu przewinień dyscyplinarnych przez radców prawnych.

Odwołanie Skarżącego (...)rozpoznane zostało przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny na posiedzeniu jawnym w dniu (...)r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił w oparciu o niebudzący zastrzeżeń zebrany materiał dowodowy.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych, radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Postępowanie dyscyplinarne prowadzone przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie ma na celu ustalenie czy doszło do naruszenia przez radców prawnych obowiązków nałożonych przez przepisy prawne, w szczególności postanowienia ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych oraz zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, czy i na ile naruszenie to jest przez radców prawnych zawinione i ewentualnie wymierzenie winnym jednej spośród skatalogowanych kar dyscyplinarnych.

Istotą postępowania odwoławczego jest zbadanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, czy podjęte przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wobec radców prawnych rozstrzygnięcie jest prawidłowe i zasadne, w świetle poczynionych przez niego ustaleń faktycznych i prawnych sprawy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie rozpatrując zarzuty Skarżącego uznał, że nie zasługują ono na uwzględnienie. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż nie istnieją obiektywne podstawy do wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi (...)na postępowania radców prawnych (...). Zgromadzone w sprawie dowody nie dają podstaw do przyjęcia aby działania radców prawnych zawierały znamiona deliktu dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod rozwagę treść dokumentów dopuszczonych jako dowód w sprawie, dał wiarę tym dokumentom, bowiem nie znalazł podstaw by kwestionować ich wiarygodność. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął, że w ramach przeprowadzonego w sprawie postępowania zostały zbadane wszystkie okoliczności warunkujące prawidłową ocenę przesłanek odpowiedzialności dyscyplinarnej.

W konsekwencji powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie przyjął i podzielił w całości stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zajęte po przeprowadzeniu postępowania i po dokonaniu oceny działań radców prawnych, skutkujące podjęciem postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie.

W przedmiotowej sprawie nie można przyjąć, że radcowie prawni wykonując swoje obowiązki naruszyli zasady obowiązujące radców prawnych, w szczególności art. 3 ust. 1 i 3, art. 6, art. 7 ust. 2 i 3, art. 12 ust.1, art. 38 ust. 3 i 4, art. 53 ust. 1, 2 i 3, art. 59 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Podnoszone przez Skarżącego zarzuty dotyczące świadomego wskazywania przez radców prawnych, w trakcie toczącego się postępowania sądowego adresu zameldowania,

zamiast jego aktualnego pobytu w Zakładzie Karnym, przez co pozbawiony został możliwości udziału w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym, są chybione.

Z treści art. 126 k.p.c. wynika obowiązek powoda wskazania w pozwie, który jest pierwszym pismem procesowym w sprawie sądowej, adresu pozwanego. Wskazanie adresów stron umożliwia komunikację sądu ze stronami, a także stanowi względne, wspomagające kryterium ich identyfikacji i indywidualizacji (uchwała SN z 26 lutego 2014r. III CZP 137/13, Biuletyn SN 2014, nr 2). Zgodnie z procedurą doręczeń pism sądowych, obowiązującą w czasie wnoszenia pozwu w sprawie (...), sąd przesyłał pozew dla pozwanego na wskazany w pozwie adres i na tym etapie sąd podejmował kontrolę poprawności adresu pozwanego. Jeżeli operator pocztowy nie oznaczał wad adresu przy próbie doręczenia wskazując, że przesyłka była podwójnie adresowana. W takiej sytuacji sąd uznawał adres pozwanego za prawidłowy i podejmował dalsze działania w sprawie, włącznie z wydaniem wyroku zaocznego lub stwierdzeniem prawomocności i wykonalności nakazu zapłaty. Sąd bowiem uznawał, iż doszło do tzw. fikcyjnego doręczenia danego pisma, co oznaczało, że pozwany uważany był za skutecznie zawiadomionego o treści korespondencji sądowej, pomimo braku jej otrzymania i bardzo często pozwany dowiadywał się o sprawie sądowej na etapie egzekucji komorniczej. Pozwany jednak miał możliwość podjęcia czynności mających na celu uchylenia klauzuli wykonalności orzeczenia poprzez wykazanie, że wskazany adres przez powoda był błędny lub nieaktualny. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego taka sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie.

Gdyby natomiast korespondencja sądowa przesłana do pozwanego na wskazany przez powoda adres została zwrócona z adnotacją doręczyciela, że adresat wyprowadził się, nie przebywa pod wskazanym adresem, oznaczałoby, że adres wskazany przez powoda nie jest aktualnym adresem zamieszkania strony, i w takiej sytuacji sąd w oparciu o art. 130 § 2 k.p.c. wezwałby powoda, pod rygorem zwrócenia pisma, do uzupełnienia braku formalnego, podania aktualnego adresu, w wyznaczonym w terminie. W takim przypadku powód zobowiązany byłby do podjęcia niezbędnych czynności celem ustalenia nowego pobytu pozwanego, takich jak: wystąpienie ze stosownymi wnioskami do Centralnego Biura Adresowego, Urzędu Miast i Gminy jak również i Krajowego Rejestru Sądowego. Gdyby powyższe sposoby nie powiodły się, zapewne zgodnie z przepisami złożony byłby, przez powoda, wniosek do sądu o ustanowienie kuratora dla osoby nieznanej z miejsca pobytu. Powyższy tryb doręczeń wskazywał, że sąd sprawdzał poprawność danych adresowych pozwanego, a tym samym skuteczność doręczenia, w dużej mierze na podstawie adnotacji operatora pocztowego na przesyłce.

Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w trakcie prowadzonego postępowania wyjaśniającego, w sprawie o sygn. akt (...)toczącej się przed Sądem Rejonowym dla (...)powoda (...) - klienta Kancelarii Prawnej (...)reprezentowała radca prawny (...) z substytucji radcy prawnego (...). Z pism złożonych przez radców prawnych jednoznacznie wynika, że wszystkie dokumenty potwierdzające istnienie oraz wysokość zadłużenia z tytułu najmu garażu oraz dane adresowe pozwanego (...)były przekazane przez powoda (...). Adres pozwanego wskazany w pozwie z dnia (...)r. był tożsamy z adresem zawartym w umowie najmu garażu. Jak wynika z wyjaśnień radców prawnych, pełnomocnicy powoda nie mieli wiedzy, że wskazany przez najemcę adres w umowie najmu jest nieaktualny.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał za wiarygodne i nie budzące wątpliwości wyjaśnienia radców prawnych, którzy działali w interesie i dla dobra swojego mocodawcy w ramach obowiązujących przepisów.

Bezpodstawne są zarzuty Skarżącego o naruszeniu przez radców prawnych art. 139 k.p.c. albowiem czynności procesowe, jak wykazano powyżej, w postaci doręczeń pozwu, pism procesowych, badania ich poprawności i skuteczności doręczania należy do kognicji sądu, przed którym toczy się postępowanie w danej sprawie, w tym przypadku do Sądu Rejonowego dla (...), nie zaś do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że w przedmiotowej sprawie zachowania radców prawnych nie wyczerpały znamion czynów dyscyplinarnych. Radcowie prawni działali w interesie swojego klienta i na podstawie dokumentów przez niego przedłożonych i działali w granicach prawa i zgodnie z obowiązującymi przepisami. Stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego jest zrozumiałe i logiczne i wysuwane przez Skarżącego zarzuty, że jest ono przyzwoleniem na popełnianie przewinień dyscyplinarnych przez radców prawnych w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego są gołosłowne i nie znajdujące potwierdzenia w przedstawionych przez Skarżącego dokumentach.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego radcowie prawni wykonywali czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami,

W niniejszej sprawie nie można przyjąć, że radcowie prawni reprezentując swojego klienta i wykonując swoje obowiązki zgodnie z obowiązującymi przepisami, naruszyli zasady obowiązujące radców prawnych wskazane przez Skarżącego, a tym bardziej, że stworzyli grupę osób nękających Skarżącego. Skarżący nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie stawianych zarzutów, odwołanie stanowi jedynie polemikę z ustaleniami

poczynionymi przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego. Skarżący nie wskazuje na żadne nowe fakty i dowody, które nie byłyby znane w chwili wydania postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Z przytoczonych względów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji postanowienia.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r., poz. 75 z późn.zm.) postanowienie jest ostateczne i nie służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodnicząca Sędziowie:

Joanna Kłos-Czerwińska Ewa Piórecka Teresa Silmanowicz